

Lelkünkől szól...

Szabolcsi Bence-díjjal tüntették ki **Solymosi Tari Emóké**t, a Zuglóhoz ezer szállal kötődő zenetörténészt, tanárt, akit a kerületi közönség a Pastorale koncertsorozat szerkesztő-műsorvezetőjeként ismerhetett meg.

– Mit jelent Önnek ez a díj?

– A szakmai bizottság döntése, hogy érdemes vagyok rá, nagy megtiszteltetés. Annál is inkább, mert a díj történetében én vagyok az egyik legfiatalabb díjazott. Persze, egy ilyen kitüntetés komoly felelősséget is ró az emberre a jövőre nézve.

– Eddigi életpályáját nézve csöppet sem meglepő, hogy kitüntették. Legálább olyan sokoldalú, és ugyanolyan sok területen alkot és mozog otthonosan, mint a díj névadója, a zenetörténész Szabolcsi Bence. Honnan van ennyi energiája?

– Engem mindig egy ügy hajt előre, és az energia ebből az elköteleződésből, ebből a hitből generálódik. Soha, semmit sem csináltam karriervágyból. Számomra az igazi kihívás az, hogy úgy tevékenykedjem, hogy annak mások hasznát vegyék, és hogy a saját mércémnek megfeleljek.

– Igazi reneszánsz típusú ember. Oktat, kutat, koncerteket szerkeszt és vezet, kiállítást rendez, könyveket és cikkeket ír, még felsorolni is sok! Jól érzi magát ennyi szerepben?

– Igen. Fontos, hogy az összes képességet megmozgassam, emellett ez a sokrétű munka rengeteg örömet is ad. Sohasem gondoltam arra, hogy csak kutató legyek. Nekem a legfontosabb az, hogy amit tudok, azt átadhassam: tanítsak, írjak, előadást tartsak. A színpadon is feltöltődöm, amikor látom a közönségben a csillogó szemeket. Ezért is szerkesztem Záborszky Kálmánnal együtt már 15 éve a Pastorale-t, tavaly a Liszt-programot, idén a Kossuth Lajos azt üzente címűt. Az utóbbi kettővel tízezernél is több zuglói diáknak tudtunk olyan magas színvonalú művészi élményt nyújtani, amit talán éle-

tük
végéig
meg-
őriznek

a lelkükben. A kodályi eszme ma is érvényes. Kodály azt szorgalmazta, amit már az ókori görögök is tudtak, hogy a művészetek, a zene semmivel sem pótolható a személyiség- és társadalomfejlesztésben. Freund Tamás világhírű agykutató is többször nyilatkozta, hogy egészen az érettségiig a legfontosabb tárgyaknak a művészeti tárgyaknak kellene lenniük, hiszen a kreativitás fejlesztéséhez először a bemenő csatornákat kell szélesíteni. Én is úgy gondolom, hogy ha olyan társadalmat szeretnénk, amelynek önállóan gondolkodó, kreatív tagjai vannak, akiknek képességük van a boldogságra, az érzelmi kiteljesedésre is, akkor a művészeteket sokkal nagyobb óraszámokban kellene tanítani.

Reiter Szilvia

Megjelent: ZUGLÓI LAPOK